

groen geschilderd, de zuil ultramarijn-blauw met roode en gouden banden en krullen terwijl paard en weegschaal verguld zijn.

Is deze bron misschien wel de schoonste in haar soort van heel Zwitserland, het gemakkelijkst is ongetwijfeld de wijd en zijd bekende „Kindlifresser Brunnen”, eveneens te Bern, dateerend uit het midden der 16e eeuw, vermoedelijk van de hand van Hans Geijler uit Freiburg die meer bronnen voor de stad en elders heeft verzorgd. Daar zijn werk in dit geval alleen met een tweetal initialen is ondertekend en in de stadsrekeningen en andere boeken veelvuldig van een „Meyster Hans, dem bildhouwer” sprake is, wordt ook wel gemeend dat met de letters H.G. wellicht Hans Gieng bedoeld is. Hoe het ook zij, zij waren elkanders evenknie: zij oefenden beide in dezelfde stad hun beroep uit, waren leden van hetzelfde St. Lucas-gilde en zij hebben elkander ongetwijfeld sterk beïnvloed. Beide zijn van oorsprong Duitschers en vestigden zich in de Saanestad waar zij het burgerrecht verkregen. Geyley's naam komt van 1513 tot 1534, Gieng's naam van 1525 tot 1565 in de archieven voor.

Is men er dus niet zeker van wie de maker is, het werkstuk is er in alle geval niet minder om zooals de kindervreter, terecht door de kleine deugnieten gevreesd, daar als een soort boeman is uitgebeeld, staande op een zuil welke aan den voet omringd is door een schaar kinderen, aangevoerd door een trommelslager en fluitspeler, terwijl hij op den rug een zak draagt welke vol is van kleinen welke zich angstig trachten te bevrijden! Hij is doende een kind op te eten en het hoofd en bovenlijf van zijn slachtoffer zijn reeds in zijn grooten en gragen mond verdwenen....

De kleuren zijn van een zeer fijn gamma gekozen: diep wijnrood en olijfgroen met grijs en zwart en hier en daar een tikje goud (afb. 8).

* * *

Zoo heeft men dus te doen met zeer verschillende uitingen, geënt op denzelfden stam, waarin beurtelings het iconografische, allegorische, mythologische, bijbelsche of anecdotische element zijn rechten opeischt.

Een aandachtige bezichtiging en bestudeering der talrijke monumentale bronnen in Zwitserland is uitermate leerzaam en rijk aan kunstgenot. Dat men daarginds (in de eerste plaats voor zichzelf en in de tweede plaats vanwege het drukke vreemdelingenverkeer) met zooveel liefde, zorg en toewijding de bronnen onderhoudt en zoo noodig met smaak en inzicht restaureert kan een elk hartgrondig verheugen die een open oog heeft voor de schoonheid dezer dingen. Te velen gaan er al te vlug en zonder voldoende aandacht voor de bijzondere beteekenis langs heen.... Mogen deze regelen ertoe bijdragen dat, zoo men wederom het aloude Helvetia bezoekt en bereist, voor de uitzonderlijke kunst der stadsbronnen de belangstelling levend blijke welke zij in alle opzichten ruimschoots verdient en waard is!